

Niende søndag efter trinitatis 2024

Salmer: 756, 276, 292, 652, 356

Kom, Herre Jesus. Amen.

Es 10, 1-3; 2 Tim 1, 6-11; Luk 18, 1-8

I disse måneder og uger pågår en sag, hvor en kvindelig kunstner har begået hærværk mod et billede, som den anerkendte kunster, Asger Jorn, selv har begået hærværk imod, eller modificeret, som det kaldes. Jorn malede en farverig ælling ovenpå et billede af en bondegård, som en tredje, men ukendt og efter sigende ikke videre dygtig, kunstner har malet. Det skal siges, at Jorn selv ejede det billede, han malede sin ælling på, og selv om man godt kan se den seneste aktion mod værket som et indlæg i debatten om kunstbegrebet, så er den selvfølgelig et angreb mod ejendomsretten, og derfor træder loven heldigvis i kraft. Udover en millionerstatning er hærværkskvinden, Ibi-Pippi Orup Sommer, blevet idømt halvandet års ubetinget fængsel,

og da sagen har været ved højesteret, fordi den er den første af sin slags, er der ingen vej udenom, selv om straffen forekommer rigelig streng. Ibi-Pippi skal på vand og brød, og hun accepterer da også dommen, men der er den lille hage ved sagen, at hun insisterer på at afsone dommen i et kvindefængsel til trods for, at alle kan se, at hun biologisk er en mand. I 2015 fik Per Erik, som hun dengang hed, foretaget juridisk kønsskifte uden at ændre sin fysiske fremtræden, og da hun kort derefter forud for et besøg i svømmehallen ville klæde om i damernes omklædningsrum, vakte det stor opstandelse hos både damerne, bademesteren og vore lovgivere. For det er jo således, at love kan være gode, og de kan være onde, sådan som vi hørte Esajas' veråb for lidt siden. Loven om juridisk kønsskifte hører til de sidste, fordi den skaber kaos, hvor love er til at for at holde orden, og dét har Ibi-Pippi set meget klart.

Nu bruger hun sig selv som kunstværk til at løbe stormløb mod loven om juridisk kønsskifte, alene ved at

kræve sin ret. Loven er ganske vist ikke er blevet til for at afvise de svages ret eller udbytte enker, men det gør den ikke bedre, at den er blevet til for, at vore lovgivere kunne føle sig gode overfor de transkønnede, der var ulykkelige over, at deres personnummer viste et køn, de ikke identificerede sig med. Nu vil de fleste – heldigvis - gerne være gode mennesker, og det kan og skal vi alle være i mødet med f.eks. en transkønnet og i det møde anerkende hans eller hendes personlighed. Problemet opstår, når folketinget udsteder en lov, der dels påbyder os alle at hykle, for det er det, den gør, når den kræver, at vi skal se noget, vi bestemt ikke ser, dels bilder de transkønnede ind, at denne lov kan tvinge andre til at anerkende dem. Dermed er det en ond lov, for man ikke kan forlange, at f.eks. kvinder skal acceptere en mand med eller uden dametøj i deres omklædningsrum eller på toiletterne. I sagen om Ibi-Pippi viser det sig da også, at hverken lovgivere eller myndigheder tager loven alvorligt, hvad love jo ellers er til for. For i tilfælde med dømte forbrydere, der har fået foretaget juridisk

kønsskifte, bliver der taget stilling fra sag til sag med hensyn til deres afsoning, og det er tydeligt, at hverken lovgivere eller myndigheder tror på, at Ibi-Pippi skulle være en kvinde. Derfor kan jeg frygte, at hun havner i et mandefængsel, men det må tiden jo vise. Det imponerende ved hende er, at hun sætter sig selv fuldt og helt ind på, at få lovgiverne til at overholde deres egne love, så hun kan få sin ret. Hun er m.a.o. som enken i dagens evangelium, og jeg skal ærligt indrømme, at jeg håber, det lykkes hende at køre myndighederne ligeså trætte som enken sin uretfærdige dommer, ikke mindst for vor skyld, for det er dybt problematisk, at lovgiverne giver love ud fra det, der føles godt i maven og ikke ud fra, hvordan virkelighedens verden ser ud, den virkelighed, hvor vi alle skal kunne være, også vi, der naturligt synes, vi hører til på et dametoilet og ikke har behov for at dele det med mænd i kvindeklæder. For det er den slags lovgivning, der kan gøre mennesker trætte og høre op med at tage myndighederne alvorligt. Loven viser

nemlig, at vore lovgivere har gjort sig selv til gud og tilmed en vilkårlig en af slagsen, hvilket er dræbende for et retssamfund; det at kunne stole på, at loven holdes af dens egne givere er nemlig afgørende for tilliden til dem. Har vi ikke tillid til lovgiverne, stiger utrygheden. Men det er heldigvis her, Jesus taler til os og siger, at vi ikke må høre op med at tro, at den almægtige Gud viste sig i ham, at han kom til de bange samvittigheder, og at vi derfor ikke må høre op med at bede – f.eks. om visdom til vore myndigheder.

Det gør Jesus gennem sin lignelse, hvor der altså optræder en uretfærdig dommer, der hverken frygter Gud eller mennesker og derfor dømmes, som det passer ham, men denne enke lader ham ikke i fred; hun har en ikke nærmere beskrevet sag kørende med en modpart, og hun render altså dommeren på dørene for at få hans hjælp. Det bliver han træt af, ja, måske ligefrem bange for, at hun kan blive korporlig, så han ender med at hjælpe hende. Han vil m.a.o. have fred. Og så er det

Jesus siger, at når denne dommer, som er uretfærdig, kan nødes til at hjælpe enken, hvorfor skulle Gud så ikke hjælpe dem, der tror på ham og beder til ham i al nød? Gud er jo retfærdig i modsætning til dommeren. Det handler altså om at bevare troen på Gud selv i tider, hvor han synes at have lukket døren og iført sig høreværn, og her kommer så det virkelig foruroligende ved Jesu ord, for han taler om sin genkomst, hvor han vil skaffe sine udvalgte ret, men, spørger han: »*Når Menneskesønnen kommer, mon han så vil finde troen på jorden?*« Det er her, vi alle må granske vore hjerter. Tror vi egentlig på Gud, og har vi lyst til at få besøg af ham? Han er jo retfærdig, og selv om vi ikke har begået forbrydelser i verdslig forstand, som f.eks. Ibi-Pippi, så kan alt, hvad vi har gjort mod andre, selv det, vi gjorde i allerbedste mening, som f.eks. at indføre loven om juridisk kønsskifte, være noget, Gud vil tage en snak med os om. Jeg tror også, at fortalerne for loven et eller andet sted ved det, og de ved også, at Asger Jorns ælling ikke er umistelig kulturarv; det er derfor, de hader Ibi-

Pippi. For alle vore handlinger er foretaget ud fra et eller motiv, der sjældent har med troen på Gud at gøre. For at blive ved dagens aktuelle eksempel, vil Ibi-Pippi gerne anerkendes som provokunstner, og lovgiverne vil anerkendes for deres gode smag og varme hjerte, der omfavner mangfoldigheden – når den altså tager sig ud, som de forestiller sig den. Sådan vil vi alle gerne anerkendes i verdens øjne, og derfor kan vi regne med, at den tro, menneskesønnen vil finde, når han vender tilbage, er ganske lille. Det kan nok give os sved på panden.

Så når vi skal bede Gud om at skaffe os ret, kan vi ikke forklare retten eller retfærdigheden ud fra vor egen målestok, og det skal vi slet ikke se som noget negativt, for det er jo også det, sagen om Ibi-Pippi handler om: hvis retfærdigheden bliver en udelukkende personlig sag, hvor vi hver især selv bliver vor juridiske grænse, som bliver krænket, hvis andre ikke anerkender grænsens præmisser, sådan som tilfældet er med loven

om juridisk kønsskifte, kommer der til at herske kaos. Så vi skal være glade for, at Gud kommer til os med sin retfærdighed, for det er den retfærdighed, som gav børn og kvinder en status, de ellers ikke havde, det er den retfærdighed, der omgikkes toldere og syndere, det er den retfærdighed, der på korset bad sin fader i himlen om at tilgive dem, som sømmede ham på det, det er den retfærdighed, der stod op af graven og lod døden blive tilbage, det er den retfærdighed, som giver os alt af nåde, enten hvor andre ikke vil give os den, eller hvor vi slet ikke har fortjent den. Den retfærdighed er personificeret i Jesus Kristus, ham kan vi stole på, for han var ikke klædt ud, han var, hvad han sagde, han var, nemlig vor broder og den lysets Gud, vi nu skal synge lovsang for.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed.
Amen